

Maj!

Albert Jensen

1904

Arla morgonstund i vårfrisk maj, då daggen glänste silfverskir på späda grönskan, då syrsorna började sommarserenaden och småfågeln kvittrade så lifvande glad åt morgonsolens strålande budskap om en varm dag och en kommande härlig sommar! Knoppar på träd och buskar, somliga nästan utslagna, andra ännu slutna, men dallrande af lifslust, längtand efter någon vänlig solstråle som kunde hjälpa dem att öppna sitt svällande sköte och fylla sin mission i det korta lif som för dem endast räcker *en* sommar - ett kort men härligt lif.

Var hälsad du sköna maj med liljeprakt och väna sippor!

Just en sådan morgon i vårens tid, som mäktar förvandla min svartaste pessimism till rödaste kärleksflammar till lifvet och naturen, lyssnade jag till naturens underbara sagoberättelser, så enkla men gripande.

- Se! sade hon. Se! så skönt jag inrättat allting! Är det icke fullkomligt!

Se hur min sol värmer edra domnande lifsandar! Se hur hon framkallar allt i naturen. Den svarta mylliga åkerjorden värmer hon, så att den ur sitt sköte alstrar lif åt hela den blomsterprakt som människobarnen beundra, ger eder säd till bröd och tusentals härliga frukter att njuta af; ger eder lin, bomull och silke till vackra kläder! Ser du den skummande forsen? Det är solen som smälter snön på höjderna, som förvandlar den kalla isen till vatten som i häftig fart rinner ned till hafvet och under vägen bevattnar ängar och åkrar, drifver maskinerna till människornas sinnerika uppfinningar, till sågverk och bruk.

Ser du det glittrande och bländande hafvet med sina ofantliga skatter! Ser du! Ser du! Hvert du vänder ditt öga måste det stanna i stum hänryckt beundran öfver all min härlighet.

Allt detta skänkte jag människobarnen till förnuftigt och gemensamt användande, och människobarnen hvad ha de gjort! Jo, en del af de starkaste, hänsynslösaste och fräckaste ha tillegnat sig jorden och allt hvad jag deruppå frambringar; andra ha stulit kraften i forsarna, andra åter stjäla skogarna som de sköfla och förstöra. Allt hvad jag i min kärlek till människorna framalstrar sätter sig ett litet fåtal i besittning af och ju mera de tillskansa sig, desto mera aktas de af de bestulne. Den störste tjufven blir den mest ärade bland människorna. Men den tjuf, som stjal för att uppehålla lifvet föraktas af de andra människobarnen och sättes inom lås och bom som en farlig person.

För att ge mera anseende åt stortjufveriet ha de stora skålmarna inrättat skolor och universitet, der de stora vetenskapsmännen, nationalekonomerna, som de kallas, göra svart till hvitt och bevisa för de andra att de som stjäla stort äro de andres välgörare som böra vördas och äras.

Yttermera ha de konstruerat en lära, som de kalla den kristna religionen, hvars förkunnare inbilla människobarnen att det finnes en *person* som skapat allt detta, som *jag* frambringat och som styr och ställer om allting, och dessutom lära de att en del äro skapade till slafvar och andra till herrar och just härför ha de bestulna och förtryckta bland människorna funnit sig i sin förnedring, emedan de trott på dessa dumma historier.

Ja så dumma kunna människorna vara.

- O moder Jord du har djupt bedröfvat mig med din berättelse om människornas dumhet. Jag erkänner att det är så, men trösta mig. Säg att det icke alltid skall vara så.

Nej människobarn, det skall icke alltid så vara.

I dag räkna ni människor den första dagen i maj. Brytningsdagen mellan vinter och vår, mellan köld och värme, mellan mörker och solljus. Den dagen har jag i flera år sett ett härligt skådespel, som bär budskap om vårens annalkande i människosinnet och som bringar förhoppningar om bättre tider för de förtryckta och vanlottade.

Ser du människobarn, de bestulna vilja icke längre låta bestjäla sig, de förtryckta vilja icke längre tåla förtrycket och de fattiga fordra rättvisa.

Skålmarnas nationalekonomer förmå icke längre dupera folket med sina galenskaper och prästernas kyrkor bli med hvarje dag allt tommare och tommare, så att de snart endast ha bänkarna och hycklarne att ljuga för.

Proletariatet, som de bedragna massorna kalla sig, har börjat organisera sig, för att rycka makten från sina förtryckare och den första dagen i maj hålla de hvarje år en generalmönstring för att visa de maktägande huru deras befrielseflod sväller och sväller tills den till sist kommer att svälla öfver samhällets flodbräddar som en ny syndaflod och begrafva klassamhällets alla orättvisor med alla dess lögner, dogmer och nedrigheter.

Hvar gång jag skådar dessa generalmönstringars långa tåg af fattiga och förtryckta proletärer, harmas jag i mitt sinne. Harmas öfver att se dessa stackare så utsultna, ty jag ser ju att de svälta midt i allt det öfverflöd jag frambringar. Men på samma gång gläds jag öfver att se dessa massor möta upp i allt tätare och tätare led. Ty för

hvar gång en ny proletär slutar sig till dem, rycka de en dag närmare sitt mål, klassamhällets afskaffande och ett rättvisare samhällsskicks införande, der alla skola komma i åtnjutande af alla de rika skatter jag frambringar åt alla.

Då skall man använda alla mina rika gåfvor till allas gemensammas bästa. Då skall jorden gifva mer än nog för allas sorgfria existens och alla de rika hjälpkällorna skola klokt användas för att spara människorna från strängt arbete. Då skall det icke längre finnas fattiga och utsvultna, ty jag skall göra alla rika. Det skall icke finnas några drönare, som lefva på sina medmänniskors bekostnad, ty alla skola arbeta och det komma de att göra med glädje:

Då skall denna jorden icke längre vara en jämmerdal, nej hon skall blifva ett paradys långt härligare än det skälmarnas präster nu lofva människobarnen, och naturen skall vara en enda härlig symfoni, som aldrig skall störas af disharmoniska ljud, allt skall vara kärlek och fröjd.

Det Anarkistiska Biblioteket

Albert Jensen
Maj!
1904

Tidningen Brand #5 1904

sv.anarchistlibraries.net